

Wyrok
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 21 maja 2015 r.
IV SA/Wa 2154/14

Skład sądu

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2015 r. sprawy ze skargi W. N. na decyzję Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej Komisja Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia (...) września 2014 r. Nr (...) w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji oddala skargę

Uzasadnienie

Prezes Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, dalej również "Prezes IPN", zaskarżoną do Sądu decyzją z (...) września 2014 r. Nr (...), wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 151 § 1 pkt 1 i art. 145 § 1 pkt 5, 7 i 8 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267) dalej "KPA" utrzymał w mocy własną decyzję z (...) lipca 2014 r. Nr (...) w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji.

Zaskarżona decyzja została wydana w następującym stanie sprawy.

Decyzją z (...) stycznia 2011 r. Nr (...) Prezes IPN, działając na podstawie art. 104 KPA w związku z art. 8 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy z 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu wojennego (Dz.U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 ze zm.) dalej również "ustawa o kombatantach", odmówił potwierdzenia, że W. N. jako dziecko została odebrana rodzicom w celu poddania eksterminacji i w celu przymusowego wynarodowienia. Decyzja ta – po rozpatrzeniu wniosku W. N. o ponowne rozpatrzenie – została utrzymana w mocy decyzją Prezesa IPN z (...) marca 2011 r. Nr (...).

W. N. wnioskiem z 30 maja 2014 r. zwróciła się do Prezesa IPN o wznowienie postępowania zakończonego decyzją Prezesa IPN z (...) marca 2011 r. Jako przesłankę wznowieniową strona wskazała art. 145 § 1 pkt 5, 7 i 8 KPA. Do wniosku o wznowienie postępowania W. N. dołączyła kopię pisma Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 stycznia 2014 r., które zdaniem strony ujawnia nowe okoliczności i dowody dotyczące interpretacji art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach.

Postanowieniem z (...) czerwca 2014 r. Prezes IPN wznowił postępowanie zakończone ostateczną decyzją z (...) marca 2011 r., a następnie – po przeprowadzeniu postępowania wydał w dniu (...) lipca 2014 r. decyzję odmawiającą uchylenia decyzji z (...) marca 2011 r. w przedmiocie odmowy potwierdzenia, że W. N. została odebrana rodzicom w celu poddania eksterminacji lub w celu przymusowego wynarodowienia.

Po rozpatrzeniu wniosku W. N. o ponowne rozpatrzenie sprawy Prezes IPN podtrzymał stanowisko zawarte w decyzji z (...) lipca 2014 r.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że żadna z przesłanek na które powołała się W. N. tj. przesłanki określone w art. 145 § 1 pkt 5, 7 i 8 KPA nie została spełniona.

Odnosząc się do przesłanki o której mowa w art. 145 § 1 pkt 5 KPA organ wyjaśnił, że pismo Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego dołączone do wniosku o wznowienia postępowania nie może być uznane za nową okoliczność lub nowy dowód w sprawie istniejący w dniu wydania decyzji ostatecznej z uwagi na fakt, iż sporządzone zostało w dniu 23 stycznia 2014 r., a zatem już po wydaniu przez Prezesa IPN decyzji z (...) marca 2011 r. Organ podkreślił, że nowa wykładnia przepisów prawnych, dokonana w wytycznych naczelnego organu administracji państwowej nie stanowi przesłanki do wznowienia postępowania, nie jest bowiem nowym dowodem ani nowym faktem w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 5 KPA.

W ocenie organu brak podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie rozstrzygnięte zostało zagadnienie wstępne przez właściwy organ lub sąd odmiennie od oceny przyjętej przy wydawaniu decyzji. Organ podniósł, że art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach nie nakłada w ogóle na Prezesa IPN obowiązku wystąpienia, przed wydaniem decyzji merytorycznej, do innego organu lub sądu o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego bądź też wezwania strony do wystąpienia o to w wyznaczonym terminie. Z tego względu wskazany przez W. N. art. 145 § 1 pkt 7 KPA nie stanowi podstawy uchylenia decyzji z (...) marca 2011 r. w trybie określonym w art. 151 § 1 pkt 2 KPA oraz wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy.

Prezes IPN stwierdził również, że w sprawie nie zachodzi żaden związek przyczynowy pomiędzy decyzją ostateczną Prezesa IPN a inną decyzją lub orzeczeniem sądu, który zostałby następnie uchylony lub zmieniony, a tym samym nie została spełniona przesłanka wznowienia postępowania określona w art. 145 § 1 pkt 8 KPA. Organ wskazał, że powołanym we wniosku o wznowienie postępowania wyrokiem z 18 kwietnia 1996 r., sygn. akt V SA 1690/95 Naczelny Sąd Administracyjny uchylił decyzję Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, wydaną na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach, odnoszącą się do okoliczności ukrywania dziecka pochodzenia żydowskiego. Nie sposób jednak stwierdzić, że powyższy wyrok czy uchylona decyzja pozostaje w jakiegokolwiek zależności z decyzją, której W. N. domaga się uchylenia. Zdaniem organu nie sposób przyznać racji stronie, że w sprawie spełniona została przesłanka określona w art. 145 § 1 pkt 8 KPA.

W. N. wywiodła do Sądu skargę na decyzję Prezesa IPN z (...) września 2014 r.

Skarżąca nie zgadza się z zaskarżoną decyzją i poddaje w wątpliwość działania Prezesa IPN jako zgodne z treścią art. 7 KPA, art. 8 KPA i art. 9 KPA.

Niezrozumiałe dla skarżącej jest stanowisko organu, zgodnie z którym pismo Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 stycznia 2014 r. nie może być uznane za nową okoliczność lub nowy dowód istniejący w dniu wydania ostatecznej decyzji.

Twierdzenie Prezesa IPN, że wyrok NSA z 18 kwietnia 1996 r. jest nową wykładnią przepisów prawa świadczy o nadinterpretacji stosowanej przez IPN. Skarżąca podkreśliła, że ten wyrok jako jedyny dotyczy dziecka żydowskiego. Tymczasem Prezes IPN nie dokonał analizy orzecznictwa sądów administracyjnych w przedmiocie przyznawania uprawnień kombatanckich osobom, które jako dzieci zostały odebrane rodzicom. Skarżąca podniosła, że taką analizę dokonał Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, który stwierdził, że: "Fakt, że wymienione sprawy nie dotyczyły dzieci pochodzenia żydowskiego może mieć jednak istotne znaczenie." Analogiczny wniosek można również wywieść z treści uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 1996 r.

Skarżąca stoi na stanowisku, że we wszystkich decyzjach IPN powielane są niezgodne ze stanem faktycznym stwierdzenia, jakby ukrywanie dzieci żydowskich stanowiło gwarancję uniknięcia eksterminacji. W ocenie skarżącej jest to mylne przekonanie organu, albowiem tego rodzaju stwierdzenia głoszone są w czasie gdy współczesny świat zrozumiał czym był Holocaust, zwłaszcza w Polsce. W odniesieniu do ukrywanych żydowskich dzieci obowiązywały bezwzględne wyroki śmierci na dzieciach żydowskich i osobach je ukrywających. Dla tych dzieci nie istniała amnestia lub ułaskawienie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz "wszystkich decyzji, które utrzymuje w mocy". Ponadto wniosła o uznanie, że oddanie przez żydowskich rodziców w czasie II wojny światowej dziecka polskiej rodzinie w celu uratowania jego życia, a tym samym pozostanie osieroconego dziecka narodowości żydowskiej w warunkach ciągłego terroru, zagrożenia utratą życia, koniecznością ukrywania tego dziecka w różnych miejscach i w warunkach fizycznego i psychicznego wyniszczenia, jest działaniem w celu poddania eksterminacji w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach.

Prezes IPN w odpowiedzi na skargę wniosł o jej oddalenie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Ponadto zgodnie z art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.), sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Kierując się powyższymi kryteriami Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie skarga nie jest zasadna.

Postępowanie administracyjne, będące przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie, toczyło się w jednym z nadzwyczajnych trybów postępowania, jakim jest wznowienie postępowania administracyjnego. Wznowienie postępowania jako instytucja procesowa, ma na celu stworzenie prawnej możliwości ponownego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, która zakończona została decyzją ostateczną i w stosunku, do której zaistniała jedna ze wskazanych w art. 145 § 1 i art. 145a § 1 KPA okoliczności będących podstawami wznowienia postępowania.

Wniosek o wznowienie postępowania dotyczył postępowania administracyjnego zakończonego ostateczną decyzją Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nr (...) z dnia (...) marca 2011 r., utrzymującej w mocy decyzję nr (...) z dnia (...) stycznia 2011 r. o odmowie potwierdzenia, że W. N. jako dziecko została odebrana rodzicom w celu poddania eksterminacji i w celu przymusowego wynarodowienia.

Reguły związane z wszczęciem postępowania wznowieniowego oraz z wydawanymi w jego toku rozstrzygnięciami są szczegółowo uregulowane w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Wniesienie podania o wznowienie postępowania i termin do jego wniesienia uregulowane zostały w art. 148 § 1 i 2 KPA. Zgodnie z tym artykułem podanie o wznowienie postępowania wnosi się do organu administracji publicznej, który wydał w sprawie decyzję w pierwszej instancji, w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym strona dowiedziała się o okoliczności stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania. Natomiast termin do złożenia podania o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 KPA biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji.

Zgodnie z art. 150 § 1 KPA organem właściwym w sprawie wznowienia postępowania jest organ, który wydał decyzję w ostatniej instancji. Skoro postępowanie wznowieniowe w przedmiotowej sprawie dotyczy ostatecznej decyzji Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia (...) marca 2011 r., który wydał decyzję jako organ odwoławczy, to organ ten był właściwy do wszczęcia postępowania wznowieniowego mającego na celu weryfikację ww. decyzji.

W przedmiotowej sprawie z wnioskiem o wznowienie postępowania wystąpiła W. N. Wniosek w tym przedmiocie zawarła w piśmie z dnia 30 maja 2014 r., które wpłynęło do organu w dniu 16 czerwca 2014 r.

Wpłynięcie do organu wniosku o wznowienie postępowania wszczyna postępowanie wstępne, w ramach którego organ bada istnienie przesłanek formalnych do wznowienia postępowania. Ustala m.in. czy podanie wniósł podmiot będący stroną w postępowaniu, czy podanie zostało złożone we właściwym terminie, czy powołane są w nim ustawowe przesłanki wznowienia. Jedynie w sytuacji, gdy przesłanką wznowieniową jest art. 145 § 1 pkt 4 KPA, to w postępowaniu wstępnym organ nie bada czy podmiot wnoszący podanie istotnie ma przymiot strony w postępowaniu zakończonym kwestionowaną decyzją, gdyż kwestia ta będzie przedmiotem ustaleń i oceny organu w postępowaniu prowadzonym po wydaniu postanowienia na podstawie art. 149 § 1 KPA. Jeżeli w wyniku postępowania wstępnego organ stwierdzi, że wniosek spełnia przesłanki formalne, to organ zobowiązany jest wydać postanowienie o wznowieniu postępowania na podstawie art. 149 § 1 KPA. Jeżeli natomiast przesłanki formalne nie będą spełnione, wówczas wznowienie postępowania będzie niedopuszczalne i organ zobowiązany będzie wydać postanowienie o odmowie wznowienia postępowania na podstawie art. 149 § 3 KPA. Na tym etapie postępowania bada się jedynie istnienie przesłanek formalnych wznowienia postępowania. Niedopuszczalne jest natomiast badanie wystąpienia przyczyn wznowienia postępowania, gdyż na tym etapie postępowania wystarczy powołanie się na jedną z podstaw, o których mowa w art. 145 § 1 pkt 1-5 i art. 145a § 1 KPA i tylko uprawdopodobnienie okoliczności ich wystąpienia.

W przedmiotowej sprawie organ uznał, iż przesłanki formalne do wznowienia postępowania zaistniały i 26 czerwca 2014 r. wydał postanowienie o wznowieniu postępowania (art. 149 § 1 KPA). Następnie organ przystąpił do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego (rozpoznawczego), w którym najpierw bada przyczyny wznowienia postępowania. Zgodnie z art. 149 § 2 KPA przedmiotem postępowania w sprawie wznowienia postępowania jest ustalenie, czy postępowanie, w którym zapadła decyzja ostateczna, było dotknięte jedną z wad wyliczonych w art. 145 § 1 i art. 145a KPA oraz – w razie pozytywnego wyniku tych czynności – przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w celu rozpoznania i rozstrzygnięcia istoty sprawy administracyjnej, będącej przedmiotem decyzji ostatecznej.

W przepisach art. 151 § 1 pkt 1, art. 151 § 1 pkt 2 oraz art. 151 § 2 KPA zostały precyzyjnie określone wszystkie trzy rodzaje rozstrzygnięć, jakie organ może podjąć po przeprowadzeniu postępowania wznowieniowego.

W przedmiotowej sprawie podstawami wznowieniowymi rozważanymi w sprawie, stosownie do wniosku skarżącej z dnia (...) maja 2014 r. i postanowienia z (...) czerwca 2014 r., były przesłanki z art. 145 § 1 pkt 5, 7 i 8 KPA.

Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 5 KPA, w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane

organowi, który wydał decyzję. Zgodnie z zacytowanym przepisem, wznawia się postępowanie na przedmiotowej podstawie wtedy, gdy spełnione są łącznie trzy przesłanki:

- ujawnione okoliczności faktyczne lub dowody, istotne dla sprawy są nowe,
- istniały w dniu wydania decyzji,
- nie były znane organowi, który wydał decyzję.

Skarżąca wnioskuje o wznowienie postępowania na tej podstawie prawnej powołując się na zaistnienie w sprawie nowych okoliczności i dowodów dotyczących interpretacji art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach. W aspekcie tym załączyła do wniosku o wznowienie pismo Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego prof. Romana Hausera z 23 stycznia 2014 r. Pismo to stanowiło odpowiedź na pismo Stowarzyszenia "(...)" w Polsce poruszającego kwestię rozbieżności w orzecznictwie dotyczącym wykładni art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach. W piśmie tym Prezes odniósł się do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 1996 r., sygn. akt V SA 1690/95, o którym była mowa w piśmie Stowarzyszenia i wskazał, że w "wyroku tym Naczelny Sąd Administracyjny przedstawił pogląd, zgodnie z którym "pozostanie osieroconego 8 - letniego dziecka narodowości żydowskiej w warunkach ciągłego terroru, zagrożenia utratą życia, konieczności ukrywania się w różnych miejscach i w warunkach fizycznego i psychicznego wyniszczenia nie może być oceniane inaczej jak działaniem w celu poddania eksterminacji w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach". Stanowisko przedstawione w wyroku należy uznać za odosobnione, w pozostałych bowiem wyrokach sądów administracyjnych poddanych analizie, wydanych po 2005 roku, sądy jednolicie orzekały, że warunkiem sine qua non uznania okoliczności zaistniałych w sprawie za represję określoną w art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach, jest odebranie dziecka rodzicom w celu eksterminacji. (...). Fakt, że wymienione sprawy nie dotyczyły dzieci pochodzenia żydowskiego może mieć jednak istotne znaczenie. Taki wniosek można wywieść z treści uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 kwietnia 1996 r."

Sąd podziela stanowisko organu, że przywołane pismo Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak i wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 1996 r. (sygn. akt V SA 1690/95), nie mogły być uznane za istotne dla sprawy dowody czy okoliczności faktyczne, pozwalające na stwierdzenie, że mamy do czynienia z przesłanką wznowieniową z art. 145 § 1 pkt 5 KPA. Po pierwsze stanowisko Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego odnoszące się do interpretacji art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach, jak i wykładania tej normy zaprezentowana w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, czyli dokumenty które to sama skarżąca określiła we wniosku wznowieniowym, jako dotyczące interpretacji art. 4 ust. 2 ustawy o kombatantach, nie mogły być uznane za istotne dla sprawy dowody w rozumieniu art. 75 KPA czy okoliczności faktyczne rozumiane jako zdarzenie niezależne od treści przepisów prawa, a tym bardziej wykładni prawa. W orzecznictwie prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym wykładnia przepisu prawnego, dokonana przez sąd nie może być rozważana w kategoriach okoliczności faktycznej czy dowodu. Tak okoliczności faktyczne, jak i dowody, są odpowiednio zdarzeniami, środkami niezależnymi od treści przepisów prawa, w tym i wykładni prawa (pod. wyrok NSA z 16.05.1997 r., sygn. akt III_SA_1549/95, publ. wyrok NSA z 4.09.2007 r., sygn. akt I FSK 1120/06, publ. cbois.nsa.gov.pl; wyrok WSA w Łodzi z 25.03.2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1484/08, publ.). Ponadto pismo Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego zostało sporządzone w dniu 23 stycznia 2014 r., czyli nie istniało w dniu 24 marca 2011 r. kiedy Prezes Instytutu Pamięci Narodowej wydał ostateczną decyzję o odmowie potwierdzenia, że skarżąca została odebrana rodzicom w celu eksterminacji lub w celu przymusowego wynarodowienia.

Z kolei, stosownie do art. 145 § 1 pkt 7 KPA, w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli zagadnienie wstępne zostało rozstrzygnięte przez właściwy organ lub sąd, odmiennie od oceny przyjętej przy wydaniu decyzji (art. 100 § 2). Zgodnie zaś z brzmieniem art. 100 § 2 KPA, jeżeli zawieszenie postępowania z przyczyny określonej w art. 97 § 1 pkt 4 mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważną szkodę dla interesu społecznego, organ administracji publicznej załatwi sprawę, rozstrzygając zagadnienie wstępne we własnym zakresie.

W przepisie art. 145 § 1 pkt 7 KPA chodzi więc o decyzję, której wydanie zależało od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd, a z uwagi na to, że zawieszenie postępowania - w sprawie głównej - mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważną szkodę dla interesu społecznego, organ rozstrzygnął zagadnienie wstępne we własnym zakresie. "Przez zagadnienie wstępne, do którego ustawodawca odwołał się w art. 145 § 1 pkt 7 KPA, należy rozumieć taką kwestię prawną, która sama w sobie może być przedmiotem odrębnego postępowania. Nadto, postępowania prowadzonego przez inny organ lub sąd. Wydanie zaś orzeczenia merytorycznego w sprawie winno być ściśle uzależnione od uprzedniego rozstrzygnięcia tego zagadnienia wstępnego. Wznowienie zachodzi jednak, gdy te rozstrzygnięcia są odmiennie. Muszą więc zawierać istotne różnice i wpływać na treść decyzji. Stąd wznowienie na tej podstawie wymaga po pierwsze ustalenia, jaki był wpływ rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego na treść decyzji, po drugie porównania treści rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przyjętego przy rozstrzygnięciu sprawy

z rozstrzygnięciem tego zagadnienia przez właściwy organ" (tak wyrok NSA z 19.04.2012 r., sygn. akt I OSK 1521/11, publ.).

W ocenie Sądu organ rozważając zaistnienie przedmiotowej przesłanki prawidłowo zauważył, że w sprawie nie mieliśmy do czynienia z zagadnieniem wstępnym, w tym i z sytuacją określoną w art. 100 § 2 KPA Postępowanie zakończone decyzją z (...) marca 2011 r. nie było zależne od rozstrzygnięcia jakiegokolwiek zagadnienia wstępnego, które obecnie zostałyby rozstrzygnięte odmiennie od oceny przyjętej przy wydawaniu wymienionej decyzji, a i organ ówczesnie rozpoznający sprawę nie tylko nie rozstrzygał żadnego zagadnienia wstępnego we własnym zakresie, ale i nie był do takiego rozstrzygnięcia zobowiązany.

Z kolei stosownie do art. 145 § 1 pkt 8 KPA w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione. Przepis ten wskazuje na sytuację, w której jedna decyzja lub orzeczenie sądu stanowi podstawę do wydania drugiej (innej) decyzji. Przy czym przepisy nie określają, jakimi wadami musi być dotknięta decyzja wcześniejsza, by stanowiła podstawę do wznowienia postępowania. Rozstrzygające znaczenie ma tutaj fakt jej uchylenia lub zmiany.

Sąd podziela stanowisko organu, że w sprawie nie zachodzi żaden związek przyczynowy pomiędzy decyzją ostateczną Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej z dnia (...) marca 2011 r. a wskazanym we wniosku o wznowienie postępowania wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 kwietnia 1996 r., jak również uchyloną tym wyrokiem decyzją Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Nie istnieje pomiędzy nimi żaden związek przyczynowy uzależniający treść decyzji Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej z dnia (...) marca 2011 r. od treści wyroku NSA z dnia 18 kwietnia 1996 r. i uchylonego nim orzeczenia.

Wobec powyższego Prezes Instytutu Pamięci Narodowej zasadnie odmówił skarżącej uchylenia dotychczasowej decyzji z dnia (...) marca 2011 r. utrzymującej w mocy decyzję z dnia (...) stycznia 2011 r. - stwierdzając brak podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1 pkt 5, 7 i 8 KPA Stwierdzenie braku podstaw do uchylenia wyżej wymienionej decyzji uniemożliwiło organowi ponowne rozpoznanie sprawy w przedmiocie potwierdzenia, że skarżąca została odebrana rodzicom w celu eksterminacji lub w celu przymusowego wynarodowiania, czyli wydanie w tym postępowaniu nowej decyzji merytoryczne, co do istoty sprawy.

Z tych wszystkich względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 151 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji wyroku.